

Hámos Mária Elsőáldozóként

Ez a Marika lányom elsőáldozási képe. A mátyásföldi templomban volt ez, és 1943-ban lehet, mert azt hiszem, 10 éves korban van az elsőáldozás. Nem volt egy nagy ünnepség. Az osztályból azok voltak ott, akik egyidősek voltak. Mi ki voltunk keresztelkedve [lásd: kikeresztelkedés] a férjem hivatala miatt, mert ő a Magyar Folyam- és Tengerhajózási Részvénytársaságnál [MEFTER] dolgozott. Ez állami vállalat volt. És piszkálták a munkahelyén. És volt jóakarója, egy kollégája, aki erőszakolta, hogy keresztelkedjen ki, hogy akkor nem lesz semmi bajunk. 1934-ben már azért a zsidókat nem látták szívesen. És a munkahelyét szerette. Megmondom őszintén, nem tudom, hogy aztán előléptették-e. Akkor valahogy nem figyeltem a rangokra meg ilyesmire. Mindig egy kicsit több pénzt kapott. A budapesti Rózsák tere templomban lettünk megkeresztelve. Az idősebbik lányom, Marika 10 hónapos volt, ő 1933-ban született. Ő is kikeresztelkedett, a Judit lányom kereszténynek született 1935-ben. A keresztapánk volt ott csak ott. Nem is volt keresztanyánk. A

férjemnek ez a kollégája egy idősebb, nagyon vallásos ember volt, ő volt a keresztszülőnk. Nem hiszem, hogy hittanra járnunk kellett volna. Katekizmust vagy nem tudom mit, valami könyvet kaptam, és azt elolvastam. Annyira nem volt ez [a kikeresztelkedés] téma, és nem is jöttünk össze keresztény emberekkel, hogy amikor Judit megszületett, azt sem tudtuk, hogy ki legyen a keresztszülő. Akkor zöldkeresztes védőnők [lásd: Zöldkereszt] voltak, akik a terhes nőkkel meg a gyerekekkel foglalkoztak, és megkértem a zöldkeresztes nővért, hogy vállalja el. És ő lett a keresztanya. A megkeresztelésre nem is emlékszem. Nem volt ünnepség. Én nem is akartam. Az édesanyám nem nagyon, de elég vallásos volt. Nem viselt parókát, mint például az ikertestvére, de megtartotta a péntek esti gyertyagyújtást. És én ebben a vallásban nevelkedtem, erre a hittanra jártam, azt jobban tudtam, mint a keresztény hittant. A férjemnek az volt a kívánsága, hogy asszimilálódjunk. És én nem akartam, és nagyon hosszú ideig vitatkoztunk rajta, én azt mondtam, hogy én abba beleegyezek, hogy a gyerekek is legyenek keresztény hiten, de én nem akartam. De azt mondta a férjem, hogy nem nevelhetünk kétféle gyereket a családban -- mert akkor úgy volt, hogy a fiú keresztény, a lány zsidó lett volna. [Az akkori magyarországi törvények értelmében a vegyes házasságban születő gyermekek esetében a fiúk az apjuk, a lányok pedig az anyjuk vallása szerint lettek bejegyezve -- A szerk.]. És annyira erőszakolta ez a kollégája a férjemet. És a végén mégiscsak bedőltem ennek. Természetesen minden tőlem telhetőt megtettem, különösképpen, amikor iskolába kerültek a kislányok, hogy megfelelő vallásos nevelést kapjanak; templomba jártam velük, elsődözők voltak stb. De én sokat nem tudok a keresztény vallásról azóta sem. És nagyon háborogtam a háború alatt, hogy milyen pápa az, aki hagyja, hogy a keresztvíz, ami minden bűnt lemos, a zsidókról nem mosta le azt, hogy zsidók voltak. A kikeresztelkedett zsidók éppúgy üldözöttek voltak, mint a nem kikeresztelkedettek. Szerintem a férjemnek is csak formáság volt [a kikeresztelkedés]. Ő még a templomba se járt sose. Soha nem jött el a templomba. A férjem édesanyja egyáltalán nem volt vallásos. Neki teljesen mindegy volt ez. A katolikus vallásból azt tartottuk, amit a zsidók is tartanak, hogy karácsony meg húsvét, ajándék meg karácsonyfa. Az édesanyám nem élt már, őt kiskoromban vesztettem el. Volt mostohaanyám, aki édesanyaként nevelt. Nem örültek neki. Nagyon érdekes dolog, hogy tulajdonképpen az egész család nem volt vallásos, de zsidók voltak, és azért a zsidó nagyünnepeket megtartottuk. A legkevésbé vallásos az édesapám volt, és ő volt a legjobban fölháborodva, mikor megtudta, hogy kikeresztelkedtünk.